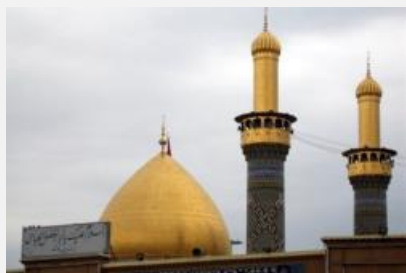

تاسوعای حسینی و وفاداری حضرت ابوالفضل (ع)

اگرچه بیان رشادت ها و مصیبت های حضرت ابوالفضل (ع) همه ساله در نهمین روز از محرم یعنی تاسوعا به اوج خود می رسد ولی در چنین روزی بود که دوست و دشمن به وفاداری آن حضرت اقرار کردند.

اگرچه بیان رشادت ها و مصیبت های حضرت ابوالفضل (ع) همه ساله در نهمین روز از محرم یعنی تاسوعا به اوج خود می رسد ولی در چنین روزی بود که دوست و دشمن به وفاداری آن حضرت اقرار کردند.

بیان رشادت ها و مصیبت های حضرت ابوالفضل (ع) در روز تاسوعای حسینی باعث شده تا برخی تصور کنند که آن حضرت در این روز به شهادت رسیده و به همین علت در این روز عزای سقای دشت کربلا را برپا می کنند درحالی که همه یاران امام حسین (ع) در روز عاشورا جان خود را برای یاری دین خدا فدا کردند.

تاسوعا در تاریخ شیعه، نهم محرم است و ریشه آن کلمه «تسع» به معنی 9 است. چنین روزی از دیرباز به عنوان وعده گاهی شناخته شده که عزاداران و عاشقان اهل بیت (ع) ضمن بیان فضیلت های علمدار کربلا، به مرثیه سرایی و عزاداری برای او می پردازند.

از امام صادق (ع) روایت شده که فرمود: تاسوعا روزی است که حسین (ع) و یارانش در آن روز در کربلا محاصره شدند و سپاه شام پیرامونش حلقه وار گرد آمده او را از حرکت بازداشتند و پسر مرجانه (ابن زیاد) و عمر بن سعد در آن روز شادمان که لشکری انبوه در اختیار دارند و حسین (ع) و یارانش را ضعیف شمردند و یقین کردند که دیگر حسین، یار و یآوری ندارد و مردم عراق به مدد او نخواهند آمد.

به عبارت دیگر مقام با عظمت حضرت ابوالفضل و موقعیت خاص ایشان باعث شده تا به طور ویژه یک روز را به بیان رشادت ها و فضیلت های فرزند امیرمومنان (ع) اختصاص دهند که این روز، همان تاسوعای حسینی است.

یکی از حوادثی که در این روز اتفاق افتاد، امان نامه ای بود که شمر برای عباس (ع) و برادرانش آورد. شمر در روز نهم محرم یعنی تاسوعا خود را نزدیک خیام امام حسین (ع) رسانید و سراغ پسران خواهر خود، یعنی حضرت ابوالفضل (ع) و برادرانش را گرفت اما آن بزرگواران جوابی به او ندادند که در این هنگام امام حسین (ع) فرمود اگرچه او فاسق است ولی جوابش را بدهند. حضرت عباس (ع) پس از شنیدن سخنان شمر که می گفت «خود را به خاطر حسین (ع) به کشتن ندهید» در پاسخ به او با صدای بلند فرمود: لعنت خدا بر تو و بر امیر تو و بر امان نامه ی تو باد. ما را امان می دهید در حالی که پسر رسول خدا در امان نباشد؟

در روز تاسوعا که دشمن عرصه را بر امام تنگ کرده بود، امام حسین (ع) از دشمن خواست تا در جنگ تاخیر اندازند و یک شب را مهلت دهند. عمر سعد که لشکر را آماده جنگ کرده بود ابتدا قبول نکرد ولی در نهایت پذیرفت و سیدالشهدا (ع) و یاران باوفایش آن شب را تا صبح به مناجات و دعا و تلاوت قرآن و نماز گذراندند.

در چنین روزی بود که به دستور عبیدالله بن زیاد، لشکر مجهزی از کوفه وارد کربلا شد و امام حسین (ع) در عصر تاسوعا برای یاران خود خطابه ای خواند و اصحاب آن حضرت اعلام وفاداری و حمایت خود را تا پای جان اعلام کردند.

امام سجاد (ع) در باره مقام عمومی خود فرمود: رحمت خدا بر عباس! او ایثار کرد و آزمایش داد و جانش را فدای برادرش کرد تا آنکه دستانش قلم شد. خداوند نیز به جای آن دو دست، دو بال به وی عطا کرد که با آنها همراه فرشتگان در بهشت پرواز می کند، آن گونه که برای جعفر بن ابی طالب قرار داد. به یقین، عباس نزد خدای متعال مقامی دارد که روز قیامت همه شهیدان به حال او رشک می برند. (ایرنا)